

strien angaar, da har der først været nedsat et Underudvalg indenfor Arbejdsraadet bestaaende af specielt sagkyndige Folk, bestaaende af Formanden, to Arbejdsgivere indenfor Jernindustrien og en Arbejder, en Smed; de have udarbejdet foreløbige Udkast til et Regulativ, som er blevet udsendt til Erklæring af Fællesudvalget for Sammenslutningen af Arbejdsgivere indenfor Jernindustrien, altsaa til Organisationen for samtlige Organisationer indenfor Jernindustrien saa vel som til Arbejdernes Organisationer, nemlig Smede- og Maskinarbejderforbundet og Formerforbundet. Efter at der er modtaget Betænkning fra de nævnte Organisationer, har Raadet ført mundtlig Forhandling med de delegerede fra Organisationerne om alle Enkeltheder, og derved har man i det væsentlige opnaaet Overensstemmelse mellem Raadet og de paagældende Organisationer samt disse indbyrdes med Hensyn til Indholdet af et Regulativ, hvis Omraade ifølge Udkastet er enhver under Arbejds- og Fabriktilsynet henhørende Grov- og Klejnsmedevirksomhed, Jernstøberier, Jernfabrikker, Maskinværksteder, Hammerværker, samt Kniv- og Værktøjsfabrikker eller anden lignende Virksomhed. Der er forhandlet med alle Parter eller dog med en meget væsentlig Del af de Parter, som her komme i Betragtning, og det samme er Tilfældet med det næste Regulativ for Skotøjsfabrikkernes Vedkommende. Der er ogsaa her forhandlet med Arbejdsgivernes og Arbejdernes Organisationer, og ligeledes er der omtalt i Arbejdsraadets Beretning et Regulativ for litografiske Virksomheder. Der er altsaa foretaget de Undersøgelser, som have været fornødne; men hvis det er det, det drejer sig om, at faa Anmodninger fra de paagældende Fag om at faa Regulativer, saa tror jeg nok, at det ikke vil mangle derpaa fra Fagenes Side, naar man ved, at det er dette, det drejer sig om. Men jeg tror, at Fagene ræsonnere som saa, at denne Sag er i en rigtig og god Gænge, der vil gaa af sig selv, idet Arbejdsraadet efterhaanden ganske smaat, men sikkert optager Forslag til Regulativer for forskellige Industrier og henstiller til Fabriktilsynet at være sig behjælpelig med ligeledes efterhaanden at løse disse Spørgsmaal. Jeg mener ikke — og det mener sikkert ingen —, at denne Sag skal løses hovedkulds og til Skade for bestaaende Virksomheder, men jeg mener, at den skal

løses efterhaanden og saaledes, som man hidtil er gaaet frem her. Og jeg synes derfor ikke, at der er Anledning for Fabriktilsynet til at bremse, thi den Udvikling, som foregaar, er ikke for stærk. Jeg mener, som sagt, at der skal tages Hensyn til alle Sider, ogsaa til Arbejdsgiverne, og det vil sikkert ogsaa ske fra Arbejdsraadets Side, hvor begge Parter ere repræsenterede. Jeg vil derfor meget henstille til Fabriktilsynet, til den højtærede Indenrigsminister, at man lader Tvivlen om Nyttens af Regulativer eller Formaalstjenligheden af Regulativer fare, og at man følger Arbejdsraadet paa den langsomme, men sikre Bane, hvorpaa det er inde, for saa komme vi til at glæde alle dem, som skulle have godt deraf, og vi kunne naturligvis ikke vente, at de Arbejdsgivere, som have daarlige Værksteder, og som ikke bryde sig om at gøre noget for at faa dem bedre, skulle af egen Drift komme og sige, at nu ville de gøre en Forandring; de komme sandelig ikke af sig selv.

Der er et andet Spørgsmaal, vedrørende Indenrigsministeriet, som jeg gerne vil anføre; det er, fordi jeg er noget i Tvivl om, hvordan en Lov, som vi vedtog her i Fjor, egentlig bliver haandhævet. Det er Helligdagsloven. Ved denne Lov er det jo fastslaaet — ligesom i den gamle Helligdagslov —, at der kan gives forskellige Dispensationer med Hensyn til Arbejde paa Helligdage; og straks efter, at Loven var stadfæstet, udsendte den daværende Indenrigsminister en Bekendtgørelse af 18. August 1904, hvori han — vistnok uden at have spurgt de paagældende Institutioner eller Virksomheder, om de ønskede Dispensation — meddelte, at de Virksomheder, som før havde faaet Dispensation, gik med fuld Musik ind i den ny Ordning og havde Dispensation paa Forhaand; og senere er der fra den ny Indenrigsminister udsendt en ny Bekendtgørelse af 1. Februar 1905, hvori han meddeler nogle enkelte andre Dispensationer. Blandt de Dispensationer, som ere givne der, er der en, som fylder mig med Betænkelse og bringer mig til at rette en Anmodning til den højtærede Minister om at være en lille Smule varsom med at give alt for mange Dispensationer. Det er den Dispensation, som Buntmagerne have faaet; Buntmagerne have nemlig faaet Dispensation fra Helligdagsloven for Tiden fra 1. Oktober til 31. December. Hvad Grunden kan være til, at